

Te întreb

Emaanastasia

Te întreb

Urc, urc, urc și aburc până când văd,
până când văd că mă oprește ea,
Steaua mamă, până când nu mai văd
cuibul vechiului adăpost.
Și văd în curând că:
nu mai am aripi să zbor,
dar merg cu inima dezvelită,
cu spiritul ușor ca fulgul.
Și urc, urc, urc infinitul tăcerilor
că steaua luminată a adormit în praf,
în praful din urmele pașilor
ascunși sub aura inimii tale
și te întreb din frigul răsăritului,
răsăritul ultimului nostru sărut.
Unde ai pierdut drumul ce ne-a purtat?
Când am rupt colțul stelei nordului?
Cu ce îmbraci singurătățile?
Arzi așteptările care privesc din ochii tăi?
Unde ai rătăcit setea?
Dar culoarea dorului tău, unde?
Încă urc, urc și aștept să faci un pas
numai un pas, un pas,
împins de întunericul ce m-a cuprins
sub valul tălpilor arse de atâta uitare...